

industrien havde alvorlige problemer, man havde diskuteret restaurationskatten meget ivrigt, „og jeg kan heller ikke lade være at nævne, at vi også har diskuteret brugtbilsafgiften.“

Antonsen (LC) fremhævede, at hans partis ordfører ikke ved afgiftsforhøjelserne i januar 1966 havde deltaget i udtalelserne om, at det var en a conto-betaling. Disse udtalelser havde været let-sindige. Han kunne give tilslutning til de foreslåede nedsættelser indenfor radiobranchen. Det var også et spørgsmål, om ikke afgifterne indenfor sæbe- og parfumeindustrien var for høje. Man kunne have ønsket, at restaurationsafgiften og papirafgiften var blevet afskaffet.

Uden for ordførernes række talte *Niels Helveg Petersen* (RV), der vendte sig mod højere afgifter på cigarer, cerutter og cigarillos.

Finansministeren erkendte, at der var „en klar aftale om, at de forhøjelser, der fandt sted dengang, var en a conto-betaling.“ Denne aftale byggede på en bestemt forudsætning, nemlig at merværdiafgiften blev gennemført sidste forår. Han gentog i øvrigt sit tilsagn om at tage hele punktafgiftssystemet op til en almindelig gennemgang og oplyste, at tolddepartementet allerede var i fuld gang med dette arbejde.

Henry Christensen (V) om aftalen fra afgiftsforliget i januar 1966: „Finansministeren indfortolker en ganske bestemt forudsætning, men det må stå for finansministerens egen regning.“

Knud Thomsen (KF) fandt, at når finansministeren i januar 1966 ikke mente, at de pågældende brancher ville kunne bære en yderligere 10 pct.s forhøjelse, så kunne dette forhold ikke have ændret sig i den korte tid.

Finansministeren mente, at man havde affundet sig med, at forudsætningerne for aftalen var bristet. Resultatet af drøftelserne om punktafgifterne og merværdiafgiften havde været et løfte om at tage dem op til almindelig gennemgang. Hvis man havde haft et krav om, at merværdiafgiften ikke skulle lægges på disse varer, så kunne man have fremført det i betænkningen eller have nævnt det under den debat, der var i folketinget om merværdiafgiften. Det skete ikke. Regeringen havde i sit forslag til en skattereform nævnt restaurationskatten som noget, der burde nedsættes, „men jeg har også sagt: den skal ikke nedsættes i samme øjeblik, som vi gennemfører en forhøjet beskatning, der rammer et forbrugsområde som fødevarer.“

Et *flertal* i det nedsatte udvalg (socialdemokratiets og socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) indstillede lovforslaget til vedtagelse uændret.

Et *mindretal* (venstres, det konservative folkepartis og det radikale venstres medlemmer af udvalget) kunne ikke medvirke til dets gennemførelse.